

TMOU₉

7

1.

Orej pole, luč se s molem.
Jsem za lodí i za traktorem.

Střežím domov, hradby, hrob,
klepal na mě rovněž Bob.

Je to Ivanova fráze,
svoji matce furt ji házel.

2.

Vypadám jak velká šiška,
žlutý jsem, tak šup do bříška.

Chceš-li získat další bod
hezky pozdrav na odchod.

Jsem křehká jako v mrazu rým,
chvástat se, Ivane, neumím.

3.

Ten papoušek je dobře znám,
byl i v písni, nelžu Vám.

Hradby mám a v sobě sál,
volám: jdi ode mě dál!

V batohu už těsno je mi,
nejlíp sloužím mimo zemi.

4.

Vítr ve mně často hrál,
máš mě a měl mě i král.

Jsem tvář nocí plující,
jak říkají mi básníci?

Zvednout mě, tak to by bylo!
Já jsem prostě tisíc kilo.

5.

Jsem barva, která mírně zebe:
barva moří, barva nebe.

Lidé se přede mnou často klaní,
mohu být socha, hvězda, paní.

Jsem skříň, co končí na oda
a začíná na k, náhoda?

6.

V horách jsem po horách ledu,
plesám s vodou, to já svedu.

Kus autobusu ve mně buší,
hlavolam jsem, na mou duši.

Svírám hlavu, třesu hlasem zlým
pěvcům, studentům i zamilovaným.

7.

Beze mě málo je živo.
Jsem, z čeho pije se pivo.

Jsem Frodo, Bilbo – nechci zlobit,
jiným slovem malý hobit.

Hodiny mučí mě. Duchové, co řvou,
znají mě. Stejně hráči TMOU.

8.

Čím beze mě by strom byl zván?
Čím na prérii Indián?

Když mafie mě marně shání,
bývám při vodou polévání.

Říkejte mi navzdýcky
indikátor acidobazický.

9.

Železný v zlato prý mě množil,
občas též bývám prostě boží.

V Čechách jsem první, druhý, třetí.
Staví mi pomníky: za oběti.

Jsem konec manželství, víš prd,
pokud si myslíš, že jsem smrt.

10.

Hrají mě v Japonsku tlust'oši,
nebývají to však lenoši.

Athéna držela mou stráž.
Jsi šťastný, jestliže mě máš.

Jsem přízrak, rána. Žádný lék
na mě neznal středověk.

11.

Lovec mě líčí, stejně tak
lupič, přepadaje vlak.

Máš mě víc než 200 krát.
Nelámej mě, měj mě rád.

Jsem počet roků samoty,
někdy též vařím, jako ty.

12.

Sám stojím v plotě, směj se jen,
nejsi-li na mě naboden.

Jsem bílá, hebká, jiná,
umělá nebo též líná.

Země mě má, jen pozor dej:
lodičku ze mě udělej.

13.

Finta či léčka, to vše jsem.
Hráli mě Newman s Redfordem.

Nejsem svršek ani desítka,
jsem mezi – toť má nabídka.

Jsem pro štěstí, pro chůzi i běh,
na zdi mě viset někde nech.

14.

Jen se robě ve mně směj,
a do spánku se prohoupej.

Chlapi, máte mě, snad se nepletu:
nemusíte hned běhat štafetu!

Jsem karta karet, má podoba
není jen výše! Jsem osoba.

